

ĐIỀU KHẮC GIA NGUYỄN THANH THU & NHỮNG ĐÒN THÙ NGHIỆT NGÃ ĐANG TRÊN ĐƯỜNG GIẢ TÙ VŨ KHÍ

ANH PHƯƠNG Trần Văn Ngà

LỜI NÓI ĐẦU -

Trong tuần này, tôi đọc được hai bài viết về một người bạn cùng Khóa 13 Thủ Đức, là Điều Khắc Gia Nguyễn Thanh Thu, nổi tiếng với bức tượng Thương Tiếc tại Nghĩa Trang Quân Đội - Biên Hòa. Bài thứ nhất với tựa: Chắc Không Còn Lâu Nữa của NT, viết tại Sài Gòn ngày 13.5.2012. Bài hai đăng trên Diễn Đàn Hải Ngoại Phiếm Đàm cũng có xuất xứ trên FB - Tuấn Khanh. Cả hai bài này đều ngậm ngùi buồn bã nói đến định mệnh trớ trêu nghiệt ngã của nhà điêu khắc Nguyễn Thanh Thu, có thực tài và tinh thần yêu nước cao độ lại bất phùng thời dưới chế độ cộng sản toàn trị. Chúng ta đều nghe danh biết tiếng, ngưỡng mộ và kính trọng Điều khắc gia Nguyễn Thanh Thu từ trước năm 1975. Thiên tài điêu khắc sống động, có hồn của Nguyễn Thanh Thu, tôi có mô tả ngắn trong tập Hồi Ký Công Tử Nhà Quê Bà Bài của tôi (trang 472 - 473 - vừa xuất bản ngày 30.4.2021 và có đăng kèm theo một tấm hình mà tôi đến thăm anh năm 2017 tại nhà anh, sát cạnh quán cà phê Tượng Đá do con anh làm chủ - nhân tôi về dự Lễ Tang bà chị ruột tôi).

Tôi không đề cập nhiều về sự nghiệp và cuộc đời của Điều khắc gia Nguyễn Thanh Thu mà có hàng nhiều chục bài viết về anh, tôi đã từng đọc trong nhiều năm qua. Nhưng, những tác giả các bài viết đó, thường không phải là người cùng trang lứa, cùng là đồng môn lại cùng Trung đội & Đại đội với anh tại Liên Trường Võ Khoa Thủ Đức năm 1962 như tôi. Anh Thu là bạn thân với tôi từ trước ngày Quốc Hận 30.4.1975 cho đến sau này.

Tôi gặp lại anh Thu năm 2017 cũng có thể nói là lần gặp gỡ cuối cùng của tình bạn chúng tôi? Tôi quý mến anh, dự định mua vé máy bay đưa anh về lại Mỹ để tái khám nhiều bệnh mãn tính anh đang mắc phải. Nhưng, anh cho biết, anh đi đứng phải có người "hộ vệ" và đặc biệt là phải có "thông dịch viên" nghe giúp anh, bị điếc nặng vì đòn thù của trại giam cộng sản tàn ác. Họ dùng hai tay lực lưỡng của sức trẻ công an đánh "ập" (vỗ - đập) thật mạnh vào hai tai anh cùng một lúc, từ đó anh bị điếc và còn bị kiên giam trong conex sắt luôn mấy tháng. Anh Thu kể lại tôi nghe một vài chuyện vì tôi có một thời gian ngắn cùng ở tù chung với anh Thu ở Z30D - Rừng Lá, Hàm Tân và cùng lán, khác đội - năm 1984.

Khi chúng tôi đang tâm sự tại nhà anh ở Sài Gòn, kể chuyện "đời xưa" của những ngày êm đềm tốt đẹp trong quá khứ, dưới chế độ nhân bản Việt Nam Cộng Hòa. Tôi vừa hỏi anh chuyện tù, chuyện anh bị tra khảo đến mang tật suốt đời cái bệnh tật điếc nặng "Trời gài" không nghe, chưa kể các bệnh tâm sinh lý khác và những đòn thù của cộng sản còn đọng lại, bám chặt vào thân thể anh cho đến hết cuộc được còn lại. Anh nói lớn tiếng, tôi hỏi anh càng lớn hơn để anh nghe, gây sự chú ý của một công an khu vực hay công an cấp cao hơn? đi lảng vảng gần chúng tôi. Anh Thu nổi cáu, dùng tay khoát, xua đuổi. Anh Thu còn nói lớn: "tụi mày còn rình rập tao nữa hả? Tao nói chuyện với bạn cũ đến thăm tao...". Tên công an tiu nghiễm bỏ đi sang quán cà phê Tượng Đá. Tinh thần bất khuất và khí khái của Điêu khắc gia Nguyễn Thanh Thu vẫn còn mãi. Ở trong tù kiên giam anh còn không sợ, sá gì mấy tên công an tép riu đi rình rập soi mói coi anh có hành động chống lại chế độ không?

Tôi viết lại những gì tôi biết về anh Thu - tình bạn đồng môn của chúng tôi từ năm 1962 và về sau này. Đồng thời, tôi cũng trích một đoạn ngắn về ĐKG Nguyễn Thanh Thu trong tập Hồi Ký của tôi, cũng như, tôi đăng lại trọn bài Chắc Không Còn Lâu nữa? của NT ở Sài Gòn cùng với tám hình mới nhất của ĐKG Nguyễn Thanh Thu (2021) so với tám hình tôi chụp chung với anh Thu, cách nay 4 năm (2017).

Qua hai tám hình này, sau gần tròn 4 năm, một Điêu khắc gia còn nhựa sống, tươi vui gặp lại bạn cũ, khác biệt với 4 năm sau, Điêu khắc gia Nguyễn Thanh Thu lại tàn hiu hắt "buồn tàn thu" đang đi vào cảnh hoàng hôn và sẽ già từ vũ khí để chúng ta thêm ngậm ngùi tiếc thương tác giả tài hoa Tượng Thương Tiếc sẽ xa lìa trần thế đau khổ hận thù này.

(H: Chân dung Điêu khắc gia Nguyễn Thanh Thu)

Khóa 13 Ấp Chiến Lược (từ 15.3 đến 28.12.1962). Anh Nguyễn Thanh Thu và tôi có một thời gian dài (giai đoạn 2) cùng ở trong Trung đội 47 với cán bộ Trung Đội Trưởng Nguyễn Văn Hải (họ có thể nhớ sai) - Đại đội 12 do Đại Ủy Ngô Hiệp Phái làm Đại Đội Trưởng. Chúng tôi được bố trí, cùng ở chung một phòng nhỏ chừng 12 - 16 sinh viên sĩ quan. Anh Thu và tôi cùng ngủ nghỉ một giường sắt 2 tầng, tôi ở tầng trên. Anh Nguyễn Thanh Thu sinh năm 1934, lớn hơn tôi một tuổi, ở tầng dưới.

Tốt nghiệp Khóa 13 Ấp Chiến Lược - Thủ Đức, ngày 28.12.1962, anh Thu về phục vụ trong binh chủng Quân Nhu, tôi về Sư Đoàn 21 Bộ Binh (Trung Đoàn 33 - Bộ Chỉ Huy Trung Đoàn đang trú đóng ở Thị xã Long Xuyên - cuối chân cầu Hoàng Diệu, đối diện với trường Trung học Thoại Ngọc Hầu. Sau này doanh trại biến cải thành Quân Y Viện Long Xuyên tới năm 1975). Sau hơn 8 năm, anh Thu và tôi không có gặp lại, tôi phục vụ ở Trung đoàn 33 Bộ Binh thường lưu động vùng Hậu Giang, và khi được giữ chức vụ Trưởng Ban Thông Tin Báo Chí kiêm Trưởng Ban Phát Thanh Tiếng Nói Vùng IV Chiến Thuật và Tổng Thư Ký tòa soạn Bán nguyệt san Chiến Sĩ Miền Tây thuộc Bộ Tư Lệnh Quân Đoàn IV, trú đóng ở Tây Đô Cần Thơ, tôi biết tin anh Thu (qua anh Tấn trong Ban Thông Tin Báo Chí) biệt phái về trường cũ. Hồi mới ra trường Thủ Đức, Chuẩn úy Nguyễn Thanh Thu về Cục Quân Nhu và sau biệt phái về lại trường trung học cũ Võ Trường Toản - giáo sư Hội Họa.

Từ ngày ra trường Thủ Đức, mãi tám năm sau - năm 1970, tôi được chuyển về Khóai Thông Tin Giao Tế Dân Sự - Tổng Cục Chiến Tranh Chánh Trị, ở Sài Gòn, mới gặp lại anh Nguyễn Thanh Thu. Qua anh Lê Văn Tấn, bạn thân với anh Thu, đưa tôi đến nhà anh chị Thu ở Gò Vấp (anh Tấn là giáo sư dạy Triết, động viên vào Quân Đội Khóa 16 được bổ nhiệm về phục vụ trong Ban Thông Tin Báo Chí ở Cần Thơ do tôi làm Trưởng Ban và anh Tấn được biệt phái về dạy triết trường cũ ở Long An).

Sau đó anh Thu cho anh Tấn và tôi biết, Tổng Thống Việt Nam Cộng Hòa Nguyễn Văn Thiệu cho người tìm và đưa anh vào Phủ Tổng Thống trình diện Tổng Thống. Anh vào Phủ nhiều lần, được ủy nhiệm tạc tượng đặt tại Nghĩa Trang Quân Đội - Biên Hòa, đang xây dựng. Qua các chi tiết như nhiều bài viết về nguyên do có bức tượng Thương Tiếc, tôi xin không đề cập đến. Tôi chỉ đề cập đến những gì về ĐKG Nguyễn Thanh Thu mà có nhiều bài viết về tác giả Tượng Thương Tiếc, còn thiếu sót.

Ngoài tượng Thương Tiếc mà anh Thu tâm đắc, còn Tượng Được Mùa, chính tượng này là tượng "phi chánh trị", anh Thu đã trình lên Tổng Thống Việt Nam Cộng Hòa Nguyễn Văn Thiệu, được Tổng Thống chấp thuận. Tôi nhớ không rõ, Tượng Được Mùa, tương đối nhỏ hơn tượng Thương Tiếc, hình như đã được đặt trên sân cỏ trong Dinh Độc Lập, nhân ngày ban hành Luật Người Cày Có Ruộng? Điều khắc gia Nguyễn Thanh Thu còn tâm sự với tôi, anh ở Mỹ buồn quá, độc thân tại chỗ, không có việc làm và nhớ da diết xương vế và nơi tạc tượng của anh tại mái nhà xưa kỷ niệm của gia đình anh. Thật tình, anh Thu luôn nghĩ đến tác phẩm nghệ thuật vĩ đại tượng Được Mùa phải được xứng đáng đặt tại bùng binh - ngã ba Trung Lương thuộc tỉnh Định Tường - cửa ngõ về Miền Tây. Tượng Được Mùa tạc lớn ra, đặt tại đây, mới đúng tầm cỡ đánh dấu vùng đất vàng màu mỡ của đồng bằng sông Cửu Long - cái nôi của vùng trồng lúa của cả đất nước VN, cũng là vùng đất phì nhiêu màu mỡ nhứt nước, nuôi trồng thủy thổ sản, các loại cây ăn trái...

Anh Nguyễn Thanh Thu còn mơ tưởng hão, Tượng Được Mùa sẽ được chế độ cộng sản dòm ngó đến, nhằm hòa hợp hoà giải với chế độ cũ dựng tượng Được Mùa tại ngã ba Trung Lương - cửa ngõ đi xuống Miền Tây trù phú.

Chuyện tác tượng Được Mùa, qua lời anh Lê Văn Tấn kể với tôi trước năm 1975. Anh Tấn đã đưa anh Nguyễn Thanh Thu lên xuống Sài Gòn - Long An không biết bao nhiêu lần, kể cả nhiều lần đi đến Trung Lương để tìm cảm hứng phác thảo bản vẽ Tượng Được Mùa.

Một thôn nữ Long An với vóc dáng khỏe mạnh, xinh đẹp, đang gánh lúa thoăn thoắt băng qua Quốc lộ 4 về nhà. Tình cờ, con mắt của nhà điêu khắc tài hoa chợt bắt được hình ảnh đẹp tuyệt vời này vào buổi hoàng hôn. Anh nói với anh Tấn dừng xe lại, anh làm quen và xin địa chỉ để hôm sau, anh sẽ đến nhà thưa chuyện với ba mẹ cô thôn nữ và nói lý do, ý nghĩa anh thực hiện dự án tượng "Được Mùa". Anh Thu trình bày cho cô thôn nữ và gia đình biết mục đích của anh và xin phép mời cô thôn nữ làm người mẫu cho Tượng Được Mùa cho anh chụp hình, phác thảo qua nét vẽ độc đáo của ĐKG

(H: Tượng Được Mùa)

Nguyễn Thanh Thu. Tượng Được Mùa do người mẫu - cô thôn nữ ở Long An, đang gánh lúa và gặt lúa, ngồi mẫu cho anh Thu vẽ mất luôn mấy ngày tại nhà cô.

Rất tiếc, CSVN cố chấp, tôi nghĩ Tượng Được Mùa, là một tác phẩm vĩ đại của ngành nông nghiệp Việt Nam và còn tạo ấn tượng về người phụ nữ Việt Nam lao động ruộng rẫy mà vẫn tươi đẹp khỏe khoắn, không tân trang như các cô gái tân thời. Đặc biệt, cô thôn nữ có sức sống mãnh liệt, trên đầu cô thôn nữ đội nón lá, cũng khăn rằn truyền thống quần cổ (hình phác thảo nguyên thủy, khi thực hiện tượng Được Mùa lại dùng phác thảo khác), tay cầm bó lúa vàng tươi vừa mới cắt còn thơm mùi lúa chín vàng...nói lên sự thịnh vượng, thế mạnh của vùng đồng bằng sông Cửu Long với sông nước hữu tình và sự phồn vinh của nước Việt Nam về nông nghiệp. Tiếc quá, Việt cộng mù quáng hết thuốc chữa!?

Điêu khắc gia thiên tài Nguyễn Thanh Thu đang đau yếu, hiu hắt vì bao đòn thù hiểm độc tàn ác, còn tồn giữ trên thân thể, anh đang trên đường giả tử vũ khí, VC cứ mãi khur khur ôm cái thù hận xằng bậy của chế độ dối trá dối với người thua cuộc và dối với chế độ nhân bản tự do pháp trị của chính thể Việt Nam Cộng Hòa.

H: ĐKG Nguyễn Thanh Thu & nhà văn Văn Quang (cựu Trung Tá Nguyễn Quang Tuyến), phía sau là tượng Đờn Mù, chụp thiếu phần trên

CHẮC KHÔNG CÒN LÂU NỮA!

Dưới đây là bức ảnh mới nhất của một ông cụ già, được chụp ngày hôm qua 12/05/2021, tại nhà riêng của ông số 176 Nguyễn Thượng Hiền, P1, Gò Vấp (Cafe tượng đá) với bước đi khó nhọc, ông cụ hầu như không còn khả năng giao tiếp với mọi người nữa, do bị điếc đặc (Hậu quả của những ngày bị tra tấn sau năm 1975), và có lẽ do bị ám ảnh của những ngày tù ngục, nên bây giờ thấy ông lê những bước chân khó nhọc, tôi tính bước tới dìu ông đi, nhưng bị người thân của ông cản lại và bảo rằng :

- Ông sẽ giết mình và phản ứng lại, khi bất kỳ ai đụng vào người của ông...!

H: ĐKG Nguyễn Thanh Thu lụy tàn hủi với tuổi già lụm cụp (chụp năm 2021)

Với đôi mắt mờ đục, lạc thần, đôi tai bị điếc... khả năng nhận thức rất kém, cùng bước chân chập choạng, run rẩy... Những ngày cuối đời của ông, bây giờ là thế đấy.

Thế hệ sau này ít người biết đến ông, cuộc sống của ông trong hiện tại như đèn treo trước gió. Nhưng cuộc đời của ông đã trở thành huyền thoại, từ đỉnh cao của vinh quang và danh vọng, xuống đến tận cùng đau khổ của kiếp người!

Bằng tài hoa của mình tác phẩm của ông đã làm lay động con tim của biết bao thế hệ, đã từng là biểu tượng cho quân đội của một chính thể, đặc tả được thân phận của người lính VNCH trong cuộc chiến vừa qua, đó là bức tượng THƯƠNG TIẾC và bức tượng đã trở thành ký ức, "Tình yêu và nỗi nhớ" trong tâm tưởng của biết bao người...!

Người có khả năng làm được chuyện đó, chính là cụ già áo đỏ trong hình, cụ là NGUYỄN THANH THU, điêu khắc gia lỗi lạc và kiệt xuất của Việt Nam thời đương đại!

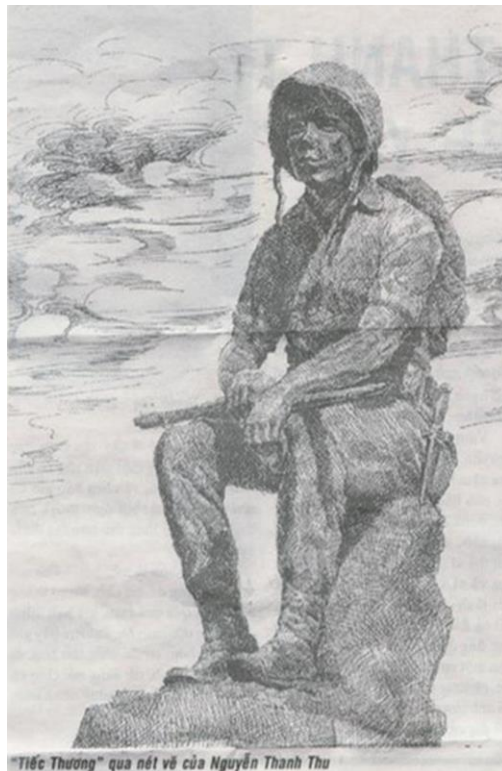
Chúng ta có hân hạnh và diễm phúc được là người cùng thời với ông, xin hãy trân trọng những khoảnh khắc này, vì nay mai theo quy luật, sự vô thường sẽ tiễn huyền thoại ấy đi về cõi hư vô, chắc không còn lâu nữa...!

Saigon ,trưa 13/05/2021

- NT

THIÊN TÀI & ĐỊNH MỆNH NGHIỆT NGÃ TRỐ TRÊU ĐIÊU KHẮC GIA NGUYỄN THANH THU

Tôi xin phép trích lại một đoạn ngắn, tôi viết về người bạn đồng môn Nguyễn Thanh Thu đã đăng trong tập Hồi Ký Công Tử Nhà Quê Bà Bài do tôi viết và xuất bản ngày 30.4.2021.

"Thương Tiếc" qua nét vẽ của Nguyễn Thanh Thu

Để giúp các bạn đồng môn Thủ Đức và quân dân cán chính có nhã ý đến thăm hay gởi quà biếu tác giả Tượng Thương Tiếc "linh thiêng" của ĐKG Nguyễn Thanh Thu. Tôi xin kể qua tin đồn không biết chính xác bao nhiêu phần trăm, như Kinh Thánh đạo Công Giáo có nói: "Phúc thay không thấy mà tin". Các tài xế xe be, xe hàng, xe đồ... chạy trên xa lộ Biên Hòa, ngang qua Nghĩa Trang Quân Đội hay chưa tới ngang Nghĩa Trang, ban đêm hay sáng sớm khi thấy người chiến binh giống tượng Thương Tiếc đi lang thang trước đầu xe. Tài xế phải giảm tốc độ lập tức và vì thế mà tránh được nhiều tai nạn. Người lính chiến QLVNCH vừa đi qua, vì trời tối hoặc sương mù, tài xế không thấy rõ, thấy xa vật cản trước mặt hay vỏ xe hư mòn sẽ bị nổ tung khi chạy nhanh... Với tin đồn này mà thiên hạ, dân gian lúc bấy giờ loan truyền Tượng Thương Tiếc rất linh thiêng. Giới xe be, xe tải, xe đồ thường chạy ngang qua luôn nguyện cầu lái xe được bình an, đi đến nơi về đến chốn. Họ nguyện hứa cúng kiến sự linh thiêng của tượng Thương Tiếc phù hộ giới tài xế và bạn hàng an lành - mua may, bán đắt... Ai có đến gần Tượng Thương Tiếc mới thấy tượng có hồn thiêng sông núi ẩn chứa trong tượng và chúng ta sẽ ngưỡng phục kỹ xảo kỳ tài điêu khắc gia Nguyễn Thanh Thu.

Người ta tin tưởng Nghĩa Trang Quân Đội Biên Hòa linh thiêng sẽ hóa giải được mọi sầu lo, tai nạn...cầu sẽ được, như là đức tin của tôn giáo, cho nên thiên hạ thường vãi van các tử sĩ - hồn thiêng sông núi phù hộ cho các bác tài tránh được nhiều tai nạn thảm khốc, đi đến nơi về đến chốn bình an...

Trong bài viết của NT và trên Hải Ngoại Phiếm Đàm của Tuấn Khanh - nhà anh Thu, số 176 đường Nguyễn Thượng Hiền - F 1 - quận Gò Vấp - Sài Gòn. Còn tôi nhờ cháu tôi đưa đến thăm ĐKG Nguyễn Thanh Thu tại địa chỉ: 76/68 Nguyễn Thượng Hiền (hay 176/68?) đường Nguyễn Thượng Hiền -F1 Quận Gò Vấp Sài Gòn (Cà Phê Tượng Đá - sát cạnh nhà anh Thu - Tôi nhớ mảnh đất này, trước năm 1975, anh Thu có trồng một cây nhân tạo để cho một con khỉ anh nuôi leo trèo, có sợi dây xích dài giữ con khỉ, có thùng gỗ cho khỉ tránh mưa...). Như vậy có thể hai địa chỉ đều đúng? Quý anh chị nào có lòng hảo tâm, trước khi gởi quà nên kiểm soát lại địa chỉ... (Địa chỉ tôi có do cháu của luật sư Nguyễn Thị Phụng Huy ở Dallas gởi địa chỉ anh Thu cho tôi, trước khi tôi về VN năm 2017). Trong tập Hồi Ký, tôi viết:

"Ở đại đội 8 chừng mười ngày, tôi được chuyển sang đại đội 12 mới thành lập do Trung úy Nguyễn Văn Khán, nguyên công chức hỏa xa, đã giải ngũ, nay được gọi tái ngũ vào Quân Đội, giữ chức Đại đội trưởng, với ba Chuẩn Úy tốt nghiệp Khóa 11: Chuẩn úy Vân, Trung đội trưởng 45, Chuẩn úy Dũng, Trung đội trưởng 46 và Chuẩn úy Hải Trung đội trưởng 47, tôi được xếp vào Trung đội 47. Kế tiếp, Đại úy Ngô Hiệp Phái về làm Đại Đội Trưởng.

Điêu khắc gia Nguyễn Thanh Thu được động viên vào Khóa 13 Thủ Đức như tôi, anh Thu cũng thuộc trung đội 47, cùng ở chung một phòng nhỏ với tôi, kê đủ 6 hay 8 giường đôi (2 tầng) 12 - 16 sinh viên sĩ quan. Anh Thu nằm giường dưới, tôi nằm giường trên (hiện anh Thu bị di chứng nặng, sống với vợ con tại Việt Nam). Ba người bạn nữa cùng ở phòng nhỏ mà tôi rất thân, bây giờ chúng tôi vẫn còn liên lạc, anh Hà Quang Thuần, Kỹ sư Météo tốt nghiệp ở Pháp có vợ đầm về nước phục vụ lại gặp lệnh tổng động viên, hiện gia đình anh Thuần ở Pháp. Anh Nguyễn Văn Thùy, lúc nhập ngũ có bằng cử nhân Sinh vật học, sau có bằng tiến sĩ ở Mỹ, từng làm Tổng Thư Ký Viện Đại Học Cần Thơ mới thành lập thời Giáo sư Phạm Hoàng Hộ làm Viện Trưởng

(định cư ở Long Beach - CA) và anh Nguyễn Văn Thanh, giáo sư, hiện ở Atlanta, Georgia. Riêng điêu khắc gia Nguyễn Thanh Thu vượt biên (hay diện HO?) sang Mỹ ở miền Nam (10 năm?), nhập được quốc tịch Mỹ, anh lại về nước ở luôn bên đó. Khi tôi về Việt Nam năm 2017, có ghé thăm và tiếp tế cho bạn đồng môn, anh bị điếc nặng, vì cai tù cộng sản đánh tàn bạo bằng cách dùng hai tay đập mạnh vào hai lỗ tai anh cùng một lúc nhiều lần, hai tai anh bị thủng màng nhĩ và điếc nặng từ trại tù cộng sản đầu tiên. Từ Bắc chuyển về trại tù B (K2) của trại tù Hàm Tân Z30 D, tôi gặp lại bạn ta Nguyễn Thanh Thu ở trong một đội rau xanh mà tôi cũng ở đội rau xanh khác, cùng ở chung một lán nên chúng tôi có dịp trò chuyện hỏi thăm nhau. Tôi biết anh Nguyễn Thanh Thu bị Việt cộng hành hạ, thường bị nhốt conex vì cái tội là tác giả tượng Thương Tiếc "linh thiêng" tại Nghĩa Trang Quân Đội Biên Hòa. Một chuyện khác, trại tù ra lệnh anh nắn tượng "bác". Ngoài cái mặt, các phần khác đều giống trong các mẫu hình trại tù đưa cho anh. Tôi chưa có dịp hỏi anh chuyện đó có không, nghĩa là cái mặt của HCM, anh Thu lại nhớ gương mặt Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu nên anh nắn gần giống và có khác để nhận là có thêm râu. Có ăng ten báo cáo hay cán bộ trại phát hiện điều này hay CS chụp mũ thêm tội cho anh Thu nên chúng có cơ hành hạ bỏ đói, đánh đập dã man anh thành người tàn tật - điếc nặng, anh không chết trong nhà tù cộng sản là chuyện may mắn hiếm có..."

H: Tượng Thương Tiếc thu nhỏ tại nhà ĐKG, bị VC đập phá sau 30.4.1975, Nguyễn Thanh Thu phục chế & chúng tôi chụp hình kỷ niệm 2 bạn đồng môn gặp lại năm 2017 tại Sài Gòn.

Anh Phương Trần Văn Ngà (Kỷ niệm Memorial Day tại Sacramento 21.5.2021)